

ת"פ 23448/09/13 - מדינת ישראל נגד ד' ר'

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 23448-09-13 מדינת ישראל נ' ר'(עציר)
בפני כב' השופט חגי טרסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ד' ר' (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד יורי קורנברג

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים - עבירות על סעיפים 382 (ב) ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.8.13 בסמוך לשעה 13:00, פגש הנאשם במתלוננת, בת זוגו לשעבר, ברחוב **** ** ב****. הוא החל לקלל אותה ולהתווכח עמה לגבי בנם המשותף, בעוד היא מנסה להיכנס למעלית. הנאשם מנע זאת ממנה בכך שהדף את דלת המעלית, וזו פגעה במתלוננת וגרמה לסימני חבלה בידה וברגלה. לאחר מכן הלך הנאשם לבית סמוך בו מתגוררים המתלוננת ואחיה, שם החל לדפוק על דלת הבית, לקלל ולצעוק. הנאשם איים על אחיה של המתלוננת בכך שאמר לו: "אני אתפוס אותך, אני אקרע אותך, אדקור אותך" וכן הוסיף: "אני אראה לך מה זה, בוא נרד אם אתה גבר".

בישיבת המענה כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וטען באופן נחרץ כי במועד הרלבנטי כלל לא היה ב****, אלא שהה למשך מספר שבועות באילת. לנוכח עמדתו זו של הנאשם הובאו בפני מכלול הראיות והעדויות, ולאחר שנתתי דעתי להן לא נותר בי כל ספק כי הנאשם אכן תקף את המתלוננת ואיים על אחיה. לפיכך, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו. להלן יובאו נימוקי.

ראיות התביעה:

מטעם התביעה העידו המתלוננת, אחיה, וחברתה ס'. כמו כן הוגשו בהסכמה הודעת אמה של המתלוננת, דו"ח הפעולה שערך השוטר זאב ברני, ומזכרים שערכה החוקרת ויקטורי לוייבה.

המתלוננת העידה וסיפרה כי היא והנאשם פרודים מזה כשנתיים ולהם שני ילדים קטנים משותפים. באשר לאירועי יום 16.8.13 מסרה כי בשעות הצהריים הגיעה ביחד עם חברתה ס' לבית החברה ברח' **** ב****. ס' נכנסה ראשונה לתוך הבניין, ואחריה המתלוננת ובנה, הגדול מבין השניים. הנאשם נכנס אחריה לבניין, החל לקלל אותה במילים כגון "זונה" ו-"שרמוטה" ודרש ממנה "תביאי לי את הילד שלי". המתלוננת נכנסה למעלית ביחד עם בנה וחברתה ולחצה על הכפתור על מנת לעלות לדירת חברתה, אך פעם אחר פעם משך הנאשם את דלת הכניסה למעלית, תוך שהוא ממשיך לקלל אותה ואת בני משפחתה, ובכך לא אפשר למעלית לצאת לדרכה.

בכל פעם ניסתה המתלוננת לסגור את הדלת ואילו הנאשם שב ופתח אותה. המתלוננת הודיעה לנאשם שבכוונתה להתקשר למשטרה, אך הוא לא התרגש, עד שלבסוף סגר הנאשם בחוזקה את דלת המעלית והדלת פגעה במרפק ידה של המתלוננת וגרמה לסימן כחול במקום הפגיעה. זמן מה לאחר מכן, בעת ששהתה בדירתה של ס', קיבלה המתלוננת שיחת טלפון מאמה, אשר סיפרה לה כי הנאשם הגיע לדירת מגוריהם והחל לקלל. בעקבות זאת התקשרה מתלוננת למשטרה וביקשה שיגיעו לביתה של האם, היא עצמה הגיעה אף היא לביתם המשותף, אך הנאשם כבר לא היה שם. השוטרים ראו את החבלות והנחו אותה לפנות לבדיקה בקופת החולים, אך בסופו של דבר לא נזקקה המתלוננת לטיפול רפואי ולכן לא פנתה לקופת החולים.

לגבי האירוע ברחוב ***** העידה גם ס', חברתה של המתלוננת. גם היא, כמו המתלוננת לפניו, הסבירה את הרקע להגעתם לדירתה במועד הנקוב בכתב האישום. לדבריה, לאחר שנכנסה לבניין, הבחינה בכך שהמתלוננת איננה צמודה אליה מאחור, ואז יצאה החוצה וראתה את הנאשם והמתלוננת מתווכחים ברחוב. הנאשם קילל את המתלוננת והשמיע כלפיה דברי איום שונים. ס' ביקשה מהמתלוננת ומבנה להיכנס למעלית, אך לאחר שנכנסו ולחצו על הכפתור אחז הנאשם בדלת החיצונית של המעלית, ולא אפשר לה לצאת לדרכה. בין המתלוננת לנאשם התפתח מאבק על הדלת, כאשר המתלוננת מנסה בכל פעם לסגרה, ואילו הנאשם פותח אותה ולא מאפשר למעלית להיסגר ולעלות לעבר דירתה של ס'. לבסוף, יצאה ממש המתלוננת אל מחוץ למעלית ואחזה בדלת, תוך שהיא אומרת לנאשם שבכוונתה להתקשר למשטרה. או אז סגר הנאשם בחוזקה את הדלת, הדלת נסגרה על המתלוננת והיא נהדפה לאחור וכמעט מעדה. המתלוננת נחבלה באזור מרפק שמאל וברגלה. משנסגרה דלת המעלית עלו לדירתה של ס', שם שוחחו ביניהן והרגיעו את הילד. כעבור זמן מה התקשרה אמה של המתלוננת ומסרה לה כי הנאשם הגיע גם לדירת המגורים המשותפת. בשלב זה התקשרה המתלוננת למשטרה, הזמינה את השוטרים לביתה והלכה בעצמה למקום.

ס' נחקרה בחקירה נגדית ואישרה, לבקשת הסנגור, כי בין הנאשם למתלוננת הייתה מחלוקת לגבי הסדרי ראיית הילדים וכי המתלוננת לא רצתה לאפשר לנאשם לפגוש בילדיהם המשותפים. כמו כן אישרה שידוע לה שכאשר הנאשם צועק על המתלוננת ומקלל אותה, נוהגת גם המתלוננת להשיב לו באותה מידה. באשר לאופן בו נגרמו החבלות, הבהירה ס', במהלך החקירה הנגדית, כי הבחינה היטב כיצד אירעו הדברים וכי המתלוננת לא נחבלה באופן מקרי אלא כתוצאה מסגירה אלימה וחזקה של דלת המעלית על ידי הנאשם. לדבריה, מדובר בדלת אשר נסגרת בדרך כלל באופן איטי ומדורג, אך זו הפעם מדובר היה בסגירה כוחנית ומהירה, שהביאה להדיפתה של המתלוננת פנימה ולהיווצרות החבלות.

באשר לאירועים בבית מגורי המשפחה, העיד אחיה של המתלוננת ומסר כי במועד הרלבנטי עישן סיגריה במרפסת הדירה, כאשר שמע צרחות מתוך הבית. הוא נכנס פנימה בבהלה, ומצא את הנאשם בתוך הדירה כשהוא משמיע קללות

בוטות כלפיו וכלפי אמו שנכחה במקום. מעבר לקללות השמיע הנאשם גם דברי איום כלפי האח כגון: "אני אדקור אותך" וכן: "אם אתה גבר, בוא נרד למטה". האח דרש מהנאשם לצאת מהדירה והודיע לו כי הוא מזמין משטרה. הנאשם נסוג אל מחוץ לדירה והמשיך לדפוק בחוזקה על הדלת, לאחר שהאח סגר ונעל אותה. בזמן האירוע הזה, לא הייתה אחותו המתלוננת בבית, היא שבה בחלוף חצי שעה לערך, סיפרה לאחיה על חוויותיה ברחוב ***** והראתה לו את החבלות ביד וברגל שמאל.

במהלך החקירה הנגדית אישר האח כי מסר הודעה במשטרה רק בחלוף מספר שבועות, אך טען כי סיפר על האיומים שספג כבר לשוטרים שהגיעו לדירתו ביום האירוע. כמו כן מסר כי השוטרים ראו במו עיניהם את החבלות על המתלוננת, אך לא תיעדו אותן בתמונות. עוד מסר כי אמו סובלת מבעיות שמיעה וכי שהתה בחדר סמוך, כך שיתכן כי לא שמעה את דברי האיום שהשמיע הנאשם כלפיו. הסנגור ביקש לעמת את האח עם דברי הנאשם לפיהם מדובר בתלונה שקרית שנובעת מסירובם לאפשר לנאשם לפגוש בבנו הצעיר, והעד השיב כי הבעיה נובעת מהתנהגותו האלימה והבוטה של הנאשם, אשר נוהג לצעוק ולקלל ללא הרף, באופן שאינו מאפשר מתן האמון הנדרש למסירת הילד הפעוט לרשותו.

בתום שמיעת העדים הללו וויתר הסנגור על חקירת אמה של המתלוננת, והודעתה מיום 8.9.13 הוגשה בהסכמה וסומנה ת/6. מהודעה זו עולה כי כשבועיים עובר למסירתה התעוררה האם משנתה למשמע דפיקות בדלת הדירה. היא פתחה את הדלת ופגשה בנאשם, אשר החל לקלל אותה ודרש לקבל את בנו התינוק ואת אשתו המתלוננת. האם ביקשה מבנה, אחיה של המתלוננת שהעיד, שיזעיק את המשטרה ולאחר מכן לא הייתה מעורבת עוד בשיחה. לדבריה, שמעה את הנאשם מקלל את בנה, אך איננה יודעת אם גם איים עליו. גם לאחר שיצא מהדירה המשיך הנאשם להכות זמן מה על הדלת. המתלוננת עצמה לא הייתה בבית, וכשהתקשרה אליה האם כעבור 20 דקות לערך, מסרה לה בתה כי הנאשם תקף אותה במעלית ביתה של ס'.

לבסוף, הוגש דו"ח הפעולה ת/5 שנערך על ידי השוטר זאב ברני. מהדו"ח עולה כי ביום 16.8.13 בשעה 13:10 התקשר אחיה של המתלוננת ומסר כי הפרוד של אחותו מטריד אותם ומאיים. השוטר הגיע לדירת המשפחה בסמוך לשעה 13:34, פגש במתלוננת ובאחיה ושמע מהם מה אירע. בין היתר מצוין בדו"ח כי למתלוננת "יש סימני חבלה" וכי אינה רוצה טיפול רפואי. כמו כן נרשם כי הנאשם "אמר לאחיה בוא ניפגש לבד אני יראה לך".

גרסת הנאשם:

כאמור, טען הנאשם בישיבת המענה כי ביום הרלבנטי, כמו גם בימים שקדמו לו ובשבועיים שלאחריו, שהה באילת ולא הגיע כלל ל*****, כך שמדובר בתלונת שווא. זו גם הייתה גרסתו לאורך עדותו בבית המשפט, בה טען כי כל העדים שהעידו נגדו משקרים. מטבע הדברים התמקדו אפוא חקירותיו במשטרה ובבית המשפט, בקיומן של ראיות או אינדיקציות כלשהן לכך שאכן שהה באילת ולא ב*****. אתאר בקצרה ההתפתחויות שחלו בגרסתו בנושא זה.

בהודעתו הראשונה במשטרה ת/1 מיום 6.9.13 מסר הנאשם כי הטענה לפיה היה ב**** ביום 16.8.13 הנה שקרית משום שבמועד הנ"ל שהה בחו"ל וחזר רק לפני 17 ימים לקראת החגים. לדבריו, יוכל להביא קבלה על כך. בעקבות זאת, ביקשה ממנו החוקרת ויקטורי לוייבה, כמפורט במזכרה ת/7 מיום 9.9.13, למסור היכן הוא שומר את דרכו על מנת לבדוק את גרסתו לפיה היה בחו"ל, אך אז מסר לה הנאשם כי למעשה היה בארץ ושהה באילת עם חברים, אשר כבר אינם בארץ כעת. בפתח הודעתו השנייה, ת/2, מיום 10.9.13, מסר הנאשם כי חבריו שהיו עימו באילת הגיעו ארצה וייתצבו בבית המשפט להעיד עבורו. בפועל, כפי שעולה מהמזכר ת/8, לא התייצב איש מהם לדיון. עוד נשאל הנאשם ב-ת/2 לפרש גרסתו הראשונית לפיה היה בחו"ל. הוא השיב כי מבחינתו אילת נמצאת בחו"ל, ואולי הבין לא נכון בשל היותו תייר ולא אזרח ישראלי.

לטענתו ב-ת/2, שהה הנאשם במלון "אילת", ביחד עם אדם בשם ר' ס', ואדם נוסף שאת שמו אינו זוכר. כמו כן לא זכר מי שילם על החדר במלון. בהמשך אותה הודעה טען כי שהו עימו באילת לאורך התקופה, לרבות במועד הרלבנטי, 3 אנשים נוספים ששמותיהם ד', א' וא' (ראו ת/2 ש' 65-68). הנאשם לא מסר פרטים נוספים כלשהם לגבי אותם חברים, וכל מאמצי המשטרה לאתרום, כמפורט במזכרים ת/7-10 עלו בתוהו.

במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט חזר הנאשם על טענתו לפיה מבחינתו נמצאת אילת בחו"ל. כשנשאל עם מי היה באילת מסר כי היו בסה"כ 4 אנשים, שניים מהם אורחים מרוסיה ושני ישראלים ששמותיהם א' וד'. כשהתבקש למסור פרטיהם טען כי חזרו למוסקבה לעסקיהם וכי באילת פגש שני חברים, האחד מחדרה והשני מחבצלת. כשנשאל מדוע לא מסר פרטי ההתקשרות עמם למשטרה השיב כי אינו מעוניין לערב אותם וליצור להם בעיות, על אף שברשותו מספרי הטלפון שלהם והוא משוחח עמם מבית המעצר. עוד טען כי על החדר באילת שילם אדם בשל י', וכי הוא מוכן כעת למסור את מספר הטלפון של י' במוסקבה. כשנשאל מדוע שגם ס', חברתה של המתלוננת, אשר אינה מעורבת בעימות סביב ראיית הילדים, תשקר ותפליל אותו, כינה גם אותה "זונה" והשמיע כלפיה אמרות בוטות נוספות.

כאן המקום לציין כי לאורך הדיון כולו לא משל הנאשם ברוחו, ובמהלך עדותם של המתלוננת ואחיה, ועל אף אזהרות חוזרות ונשנות מצד בית המשפט, השמיע כלפיהם קללות ועלבונות, עד כי לא נותרה כל ברירה והנאשם הוצא מהאולם פעמיים, על מנת לאפשר לעדים להשלים את עדותם (ראו עמ' 7, 8, 13 ו-15 לפרוטוקול).

דין והכרעה:

כפי שצינתי בפתח הדברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות שהובאו בפני, אין לי כל ספק כי הנאשם אכן ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. מסקנתי זו מבוססת על האמון המלא שאני מוצא לנכון ליתן בעדויות עדי התביעה, על התמונה הברורה העולה משילוב עדויות אמינות אלה ועל ההכרח לדחות דחייה מוחלטת את גרסתו הסתמית של הנאשם.

המתלוננת התקשתה אמנם בשפה העברית, ונזקקה מפעם לפעם בעזרתה של המתורגמנית על מנת להבהיר טענותיה, אך תיאורה היה שוטף, הגיוני ואמין. לא ניכר כל ניסיון להחמיר עם הנאשם או לייחס לו למשל תקיפה ישירה שלה, שלא

באמצעות דלת המעלית. ניכר היה כי היא חשה פגועה מהתנהלותו של הנאשם ומכך שאינו מסייע לה כהוא זה בגידול הילדים, אך לא התרשמתי מכך שפנתה לעזרת המשטרה בכזב אך ורק במטרה למנוע ממנו את המפגש עם הילדים, כפי שניסה לרמוז. ההיפך הוא הנכון, גם לאחר שחבל בה נמנעה המתלוננת מלפנות למשטרה, ורק לאחר ששמעה כי הנאשם הגיע גם לבית מגוריה והתעמת עם אמה ועם אחיה הזעיקה את המשטרה.

גרסת המתלוננת לגבי האירועים במעלית זכתה לתמיכה מלאה בעדות חברתה ס', אשר הותירה גם היא רושם אמין ביותר. ס' אינה מעורבת ישירות בעימות לגבי ראיית הילדים והיכרותה עם הנאשם מצומצמת. היא אף לא ניסתה לגונן על המתלוננת ואישרה כי גם היא נוהגת להשיב לנאשם בקללות ונאצות, כשהוא פונה אליה בצורה שכזו. מדובר בעדה אשר גם אם הנה מקורבת למתלוננת, הרי אינה בת משפחה ועדותה וודאי אינה תולדה של סכסוך משפחתי זה או אחר. והנה גרסתה של ס' תומכת באופן מלא בגרסת המתלוננת, והן מתארות באופן דומה את העימות המילולי, את ניסיונותיו של הנאשם למנוע מהן לעלות במעלית על ידי פתיחת הדלת, את המאבק שניהלה המתלוננת בניסיון לסגור את דלת המעלית ולבסוף בסגירה האלימה ומהירה של הדלת על ידי הנאשם ופגיעתה של הדלת במתלוננת, באופן שגרם לחבלות. עדויותיהן אף מבהירות בבירור כי הפגיעה במתלוננת לא נגרמה בטעות וכתוצאה מכך שהנאשם רק עזב את דלת המעלית ואפשר לה להיסגר, אלא כתוצאה מהדיפה מכוונת וברוטאלית של דלת המעלית על ידי הנאשם לעבר גופה של המתלוננת. אזכיר עוד כי החבלות שספגה המתלוננת אמנם לא צולמו, אך דבר קיומן מעוגן היטב בעדות ס', בעדות האח ואף בדו"ח הפעולה ת/5. התוצאה היא כי עבירת התקיפה הוכחה מעל לכל ספק סביר.

באשר לעבירת האיומים כלפי אחיה של המתלוננת, הרי שהאח הותיר בעדותו רושם אמין ביותר. הוא מסר גרסה פשוטה, ברורה והגיונית, אשר השתלבה היטב במסכת העדויות שמסרו המתלוננת והאם. עדותו נמסרה ברוח מינורית וללא התלהמות. הוא הבהיר בהגינות כי הנאשם השמיע אמרות מאיימות בלבד ולא עשה בפועל כל ניסיון פיזי לפגוע בו. כמו כן ציין כי לאחר שדרש מהנאשם לצאת מהדירה ומסר לו כי הוא מזעיק את המשטרה, יצא הנאשם מהדירה מבלי שהתקיים ביניהם כל מגע פיזי. טענתו כי הנאשם איים עליו מוזכרת כבר בדו"ח הפעולה ת/5 המתעד השיחה שקיימו הוא ואחותו עם השוטרים בסמוך לאחר האירוע. אמנם בדו"ח הפעולה אין תיאור של מכלול דברי האיום, אך אין מדובר בעובדה יוצאת דופן, ובהודעתו המפורטת במשטרה, כמו גם בעדותו בבית המשפט מסר את פרטי האיומים כולם באופן אמין ומשכנע. לפיכך, אני נותן אמון מלא גם בעדות האח, לרבות בכל הנוגע לדברי האיום שספג מהנאשם, כמפורט בעדותו.

מנגד, לא ניתן לתת כל אמון בגרסת הנאשם. כזכור, טען הנאשם בבית המשפט כי לא היה כלל ב***** אלא שהה באילת. דברים דומים מסר גם בחקירתו השנייה במשטרה, אך תחילה טען כי היה בכלל בחו"ל, ורק לאחר שהתבקש להציג את דרכו מסר לראשונה כי למעשה היה באילת. קשה עד מאד לקבל טענתו כי בשל היותו תייר לא הבין כי אילת נמצאת בתחומי מדינת ישראל, וודאי על רקע ידיעתו כי לצורך נסיעה לחו"ל נדרש דרכון, בו לא עשה כמובן שימוש בבואו לאילת. יתרה מכך, בכל פעם שנשאל לגבי זהותם של אנשים אותם ניתן יהיה לחקור על מנת לבסס או להפריך טענתו, מסר שמות שונים וסותרים ונמנע במכוון ממסירת כל פרט מזהה או פרטי יצירת קשר עם אותם אנשים. איש מהם אף לא זומן על ידו להעיד מטעם ההגנה, כך שעל אף שלדבריו היו לא מעט אנשים ששהו עמו באילת במועד הרלבנטי ויכלו לספק לו עדות אליבי, בפועל לא הוצג ולו בדל ראיה התומך בטענותיו, והכול כתוצאה מהתנהלותו שלו ולא בשל מחדלי חקירה כלשהם. בנסיבות אלה אין בטענתו כי היה באילת ולא ב***** כדי לעורר ולו ראשית ראשית של ספק, ודי בראיות המובהקות שהובאו על ידי התביעה כדי לדחות טענתו זו מכל וכל.

עוד ראוי להזכיר כי הודעת אמה של המתלוננת, ממנה עולה כי הנאשם אכן היה ב***** ביום האירוע, הוגשה בהסכמה ללא כל הסתייגות, כך שלמעשה אין חולק על כך שהטענה בדבר שהייה רצופה באילת אין בה ממש. על רקע זה, ביקש הסנגור המלומד בסיכומיו לקדם גרסה אחרת ולפיה אכן שהה ב***** ופגש במתלוננת ובאחיה, אך הסתפק בקללות ובנאצות ולא תקף או איים. גרסה זו אינה נתמכת בתשתית ראייתית כלשהי, ואף סותרת את גרסתו העיקשת של הנאשם בדבר מקום שהותו. יתרה מכך, על מעשי התקיפה והאיום נשמעו עדויות מהימנות, וסימני החבלה אף נצפו על גופה של המתלוננת. אשר על כן יש לדחות גם את התזה החלופית שהעלה הסנגור. בשולי הדברים אציין כי גם התנהלותו הבוטה של הנאשם במהלך הדיון עצמו, עת לא הצליח למשול ברוחו ולמרות שהוזהר השמיע פעם אחר פעם דברי עלבון וגידופים כלפי העדים, אשר מקומם לא יכירם באולם בית המשפט, תומכת בתמונה הכוללת ולפיה מדובר במי שמאבד את שליטתו העצמית ברגעי כעס, באופן שתואר על ידי עדי התביעה. עוד אציין לבסוף כי לא מצאתי כל קשר בין המחלוקת הנוגעת להסדרי ראיית הילדים, מחלוקת אשר איש מהעדים לא הסתיר אותה, לבין הגשת התלונה ואין לי כל ספק כי התלונה הוגשה אך ורק על רקע התנהגותו האלימה של הנאשם ביום האירוע.

לאור כל האמור לעיל אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, במעמד הצדדים